

Berget

Kapitel ett

“Du kan inte ta mig”, ropar Alice när hon springer längs skogsstigen.

Theo är nästan ifatt henne.

“Det kan jag visst det!”

“Nä! För du är långsam som en snigel!”

Schwoosch!

Barnen stannar.

En vinge fladdrar till bakom en tall.

“Såg du, Theo?”

Han nickar.

“Det var en jättestor fågel.”

”Nu går vi”, säger Mats, som är Theos pappa.

Mats jobbar med stenar och grottor och sånt.

Det gör man när man är geolog. Idag ska han ta stenprover från grottan i berget ovanför dem.

De går längs en stenig stig som leder uppåt och uppåt. Benen blir trötta. Theo och Alice pustar.

Äntligen är de framme. Nedanför dem kraxar en kråka i ett träd.

”Så fint det är”, tycker Alice.

”Kra kra!” säger Theo och kraxar som kråkan.

Mats knyter ett rep mellan sig och Theo och Alice.

“Det är för att vi inte ska tappa bort varandra”, säger han. Sedan sätter han på dem varsin hjälm på huvudet.

Mats hukar sig när han går in i grottan.

Alice och Theo hukar sig också, fast de inte behöver.

Det är mörkt och svalt i berget. De lyser sin väg med varsin ficklampa. Det luktar jord och gammal luft. Här och där blänker marken av vattenpussar.

Theo drar med handen över väggen där han går. Ytan är knagglig som gruset på stigen.

På marken blir det ett runt och vitt ljus från ficklampan.

Rätt som det är hörs flaxande ljud omkring dem. Något dunsar till mot Alice huvud.

”Hjälp!” Alice slår med handen mot hjälmen.

“Var inte rädd. Det är bara fladdermöss”, säger Mats med trygg röst. “De är inte farliga.”

Alice biter sig i kinden. ”Usch, jag blev rädd.”

”Ho ho”, ropar Mats.

Då svarar grottan ho ho

. Det låter precis som Mats. Han säger att det blir så när ljudet studsar tillbaka. Det kallas för eko.

Droppar av sten hänger i taket. Mats berättar att det heter stalaktiter. Det är kalk och vatten som har stelnat. Alice tycker att det ser mysigt ut.

Mats håller med.

“För länge sedan bodde det människor här.”

“Djur också?” undrar Theo.

“Ja, det har det säkert gjort.”

”Pratade de som bodde här svenska?” frågar Alice.

”Det gjorde de kanske. Fast man tror att deras prat lät annorlunda.”

Efter en stund kommer de till en stor sal. Mats säger att det kallas för förrum.

I väggen framför dem finns en tunnel. Som ingången till en koja. Den försvinner in i berget.

Theo kikar in i öppningen.

“Det är nästan som en koja”, säger han.

Alice stavar sig igenom skylten som står framför tunneln:

Till ...träde ... för ...bjudet.

“Det betyder att man inte får gå in i där”, säger Theo.

Mats nickar. ”Precis. Ni får bara vara här i förrummet. Nära mig.”

Alice kan inte låta bli att snegla på tunneln. Den ser så spännande ut.

”Men vart kommer man om man ändå skulle gå in?”

“Det vet jag inte, jag har inte undersökt tunneln ännu.”

Mats lossar på repet mellan dem.

”Nu måste jag jobba. Ni får se er omkring, men stanna i närheten.”